

§ 2. Nadzór nad Instytutem porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych, który wykonuje go w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Szkół Wyższych i Nauki.

§ 3. Instytut może za zgodą władzy nadzorczej posiadać oddziały oraz placówki pomocnicze.

§ 4. 1. Instytut sprawuje nadzór nad działalnością naukową w zakresie uprawy, nawożenia roślin i gleboznawstwa, prowadzoną przez inne placówki naukowo-badawcze, podległe Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

2. W zakresie zleconym przez Ministra Szkół Wyższych i Nauki Instytut nadzoruje i koordynuje prace naukowo-badawcze zakładów i instytutów szkół wyższych w dziedzinie uprawy i nawożenia roślin i gleboznawstwa, przedstawia wnioski w sprawie zatwierdzenia planów tych prac oraz czuwa nad ich wykonaniem.

§ 5. Instytut posiada osobowość prawną. Może on za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych nabywać, pozbywać i obciążać swój majątek nieruchomy.

§ 6. 1. Instytut przejmuje część majątku stanowiącego własność lub będącego w użytkowaniu Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego, określoną przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Finansów.

2. Instytutowi może być również przekazany majątek Skarbu Państwa, oznaczony przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 7. Ogół dochodów i wydatków Instytutu objęty jest budżetem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 8. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Szkół Wyższych i Nauki.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1950 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

213

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 31 maja 1950 r.

w sprawie wynagrodzenia członków zespołów orzekających okręgowych komisji arbitrażowych.

Na podstawie art. 12 ust. 3 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 340) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przewodniczący i członkowie zespołów orzekających okręgowych komisji arbitrażowych otrzymują za przewodniczenie w zespole orzekającym, za udział w posiedzeniu zespołu orzekającego lub za referowanie sprawy wynagrodzenie według zasad ustalonych za te czynności w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1950 r. w sprawie wynagrodzenia członków zespołów orzekających Głównej Komisji Arbitrażowej

(Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 40) z tym, że ustalone w tym rozporządzeniu kwoty wynosić będą:

w § 1 ust. 1	—	zł 750.—
w § 2 ust. 1 i 2	—	zł 300.—
i w § 2 ust. 3	—	zł 1.050.—

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrowi Finansów.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1950 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

214

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 31 maja 1950 r.

w sprawie obowiązku zaofiarowania do zbiórki zużytych tub metalowych.

Na podstawie art. 2 pkt 1 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 105) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Tuby metalowe, pozostałe po wydobyciu artykułów w nie opakowanych, stanowią odpadki użytkowe w rozumieniu art. 1 pkt 1 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 105).

2. Ilekroć w dalszej treści rozporządzenia mowa jest o tubach bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć tuby metalowe stanowiące stosownie do ust. 1 odpadki użytkowe.

§ 2. 1. Osoby fizyczne i prawne obowiązane są przy nabywaniu artykułów opakowanych w tuby metalowe zaofiarować tuby do zbiórki i dostarczyć je do punktów sprzedaży tych artykułów.

2. Tuby powinny być zaofiarowane w ilości odpowiadającej ilości sztuk nabywanych artykułów opakowanych w tuby metalowe.

3. Obowiązek zaofiarowania uważa się za wykonany również przy zaofiarowaniu tub pozostałych po artykułach innych niż nabywane.

§ 3. 1. W przypadku niedostarczenia tub przed wydanem artykułów opakowanych w tuby metalowe nabywca tych artykułów obowiązany jest złożyć u sprzedawcy za pokwitowaniem, na zabezpieczenie

wykonania obowiązku określonego w § 2, kaucję w wysokości 50 zł za każdą nie dostarczoną tubę. Kaucja podlega zwrotowi z chwilą dostarczenia tuby przy jednoczesnym zwrocie pokwitowania

2. W przypadku niedostarczenia tuby przed upływem miesiąca od dnia złożenia kaucji, kaucja ulega przypadkowi na rzecz osoby uprawnionej do gospodarowania na prawach wyłączności złomem metali i stopów nieżelaznych. Jednocześnie z przypadkiem kaucji wygasa obowiązek zaofiarowania i dostarczenia tuby.

3. Ministrowie Przemysłu Ciężkiego oraz Handlu Wewnętrznego w drodze zarządzenia, wydanego w porozumieniu z Ministrem Finansów i ogłoszonego w Monitorze Polskim, określą formę wydawanych na kaucję

pokwitowań, sposób ewidencjonowania pobranych kaucji oraz sposób przekazywania tub i przypadków kaucji osobie, o której mowa w ust. 2.

§ 4. Rozporządzenie nie narusza przepisów o obrocie i gospodarowaniu złomem metali i stopów nieżelaznych.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Przemysłu Ciężkiego oraz Handlu Wewnętrznego.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

215

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 31 maja 1950 r.

w sprawie rozciągnięcia przepisów o weryfikacji praw emerytalnych.

Na podstawie art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 1 lipca 1949 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 304) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu artykuły bez bliźszego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 1 lipca 1949 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 304).

§ 2. 1. Rozciąga się moc obowiązującą przepisów art. 13—17, 19 ust. 1 i 3 oraz art. 20—22 na osoby posiadające prawo do zaopatrzenia emerytalnego (uposażenia emeryta, pensji wdowiej, pensji sieroczej) z funduszy państwowych na podstawie innych przepisów niż wymienione w art. 1.

2. Przepis ust. 1 dotyczy również osób posiadających prawo do świadczeń rentowych z tytułu ubezpieczeń społecznych, do zaopatrzeń emerytalnych z b. lokalnych funduszy samorządowych lub z budżetów b. związków samorządowych oraz do wszelkich innych rent i zaopatrzeń wynikających ze stosunku pracy, a przypadających z odrębnych funduszy emerytalnych lub z funduszy własnych instytucji i zakładów.

§ 3. Uprawnienia Ministra Skarbu określone w art.

22 przysługują odpowiednio właściwemu ministrowi w zakresie podległego mu zakładu lub funduszu emerytalnego.

§ 4. 1. Przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1949 r. w sprawie weryfikacji praw emerytalnych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 316) stosuje się odpowiednio w sprawach objętych niniejszym rozporządzeniem z tym, że we wszystkich przypadkach powołanie Państwowego Zakładu Emerytalnego oznacza powołanie właściwego zakładu lub funduszu emerytalnego.

2. W sprawach dotyczących osób, posiadających prawo do świadczeń rentowych z tytułu ubezpieczeń społecznych (§ 2 ust. 2), przedstawicielem naczelnej władzy, o której mowa w art. 20 ust. 2 pkt 3, jest delegat Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

§ 5. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie dotyczą osób posiadających prawo do zaopatrzenia emerytalnego z funduszy przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“.

§ 6. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i zainteresowanym ministrom.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

216

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 31 maja 1950 r.

w sprawie zwinięcia Wyższej Szkoły Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie i Wyższej Szkoły Gospodarstwa Wiejskiego w Łodzi oraz założenia Wyższej Szkoły Rolniczej w Olsztynie.

Na podstawie art. 19 ust. 3 i art. 57 ust. 1 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 415) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zwiija się Wyższą Szkołę Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie i Wyższą Szkołę Gospodarstwa Wiejskiego w Łodzi.

§ 2. Tworzy się Wyższą Szkołę Rolniczą w Olsztynie jako państwową wyższą szkołą akademicką.